

Arrest

nr. 317 869 van 3 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 januari 2020 en op 4 maart 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 oktober 2020 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de weigeringsbeslissing bevestigt bij arrest nr. X van 30 maart 2022.

1.3. Verzoekster dient op 11 januari 2023 een tweede beschermingsverzoek in.

De commissaris-generaal neemt op 14 november 2023 een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten. U bent op 1 november 1973 geboren in Sjeheem te Libanon. U bent van religie een soennitische moslima. Kort na uw geboorte bent u verhuisd naar al Damour te Beirut alwaar u woonde tot uw negende levensjaar. Ten gevolge van de Israëlsche invasie en de burgeroorlog in Libanon diende u verschillende keren te verhuizen binnen Beirut. U bent in februari 1991 gehuwd met M.F. (...) en samen hebben jullie drie kinderen: F.J. (...) en K. (...). In 1992 verhuisde u samen met uw echtgenoot naar Libië waar uw echtgenoot op dat moment reeds enige tijd aan de slag was als kapper. In 1996 keerden jullie terug naar Libanon, dit op vraag van uw schoonmoeder. U vestigde zich samen met uw gezin in het Palestijnse vluchtelingenkamp al Shatila te Beirut.

Na jullie terugkeer naar Libanon opende uw echtgenoot een eigen kapperszaak in Shatila. Uw echtgenoot kon hiervoor gebruik maken van een pand dat voordien werd uitgebaat door zijn broer Ahmed. In 1998 kocht uw echtgenoot de winkel officieel over van zijn broer, dit voor het bedrag van 2.000 dollar. In die periode ontstonden er kleine conflicten in de familie van uw echtgenoot.

In 2008 wou uw schoonbroer de winkel overkopen aan het oorspronkelijke bedrag van 2.000 dollar aangezien hij plannen had om een groot gebouw te bouwen op de plaats waar de zaak van uw echtgenoot zich bevond. Uw echtgenoot weigerde hier echter op in te gaan aangezien de winkel in tussentijd veel meer geld waard was. Naar aanleiding hiervan begon uw schoonbroer valse geruchten over uw echtgenoot te verspreiden in het vluchtelingenkamp, in casu dat uw echtgenoot informatie zou doorgeven aan de Libanese autoriteiten betreffende het reilen en zeilen in het kamp. Als gevolg hiervan werden u en uw gezin vijandig bejegend door de overige inwoners van het kamp.

In 2009 gaf uw echtgenoot zijn toestemming om enkele werkzaamheden uit te voeren in zijn zaak, in de hoop dat dit de gemoederen zou kalmeren. Dit bleek ijdele hoop.

Op 24 maart 2010 werden uw echtgenoot en uw zoon J. aangevallen door uw echtgenoot zijn broer [A.J.] diens zoon. Uw echtgenoot raakte hierbij gewond aan zijn oog en als gevolg hiervan diende hij een klacht in bij de Libanese autoriteiten. Uw schoonbroer werd opgeroepen door de Libanese autoriteiten maar kon na het betalen van smeergeld al na ettelijke uren vrijkomen. Naar aanleiding van zijn klacht werd uw echtgenoot verbaal bedreigd door zijn broer. Zo'n maand later werd uw echtgenoot door zijn broer met een mes aangevallen. Uw echtgenoot raakte hierbij gewond aan zijn bil. Uw echtgenoot diende op vraag van zijn familie geen klacht in tegen zijn broer voor deze feiten. In hetzelfde jaar kwam [A.J.], een beruchte crimineel en drugsdealer uit het vluchtelingenkamp die behoort tot het PFLP-GC (Jabhat ash-sha'biyya li tahrir filastin - al-qiadat al-'amma), langs in uw echtgenoot zijn zaak. [A.J.] beschuldigde uw echtgenoot van spionage voor de Libanese autoriteiten. Er ontstond een woordenwisseling waarbij uw echtgenoot uiteindelijk gewond raakte aan zijn been. Voor zijn vertrek dreigde [A.J.] ermee om uw echtgenoot de volgende keer te doden indien hij bleef samenwerken met de Libanese autoriteiten. Uw echtgenoot besloot om geen klacht in te dienen tegen [A.J.] omwille van dit incident.

In 2012 en 2013 namen de geruchten over uw echtgenoot zijn vermeende spionage voor de Libanese autoriteiten toe. U alsook uw gezin hadden hier sterk onder te lijden. Zo kregen jullie te kampen met vijandigheden. Daarnaast werden er meermaals verwensingen en dreigementen geuit ten aanzien van uw echtgenoot door de inwoners van het kamp. In 2014 werd uw zoon K. tijdens het voetballen geslagen door [W.A.D.], een lid van de Muzamet al Jabha Shabiha, nadat hij beschuldigd werd van spionage. Uw echtgenoot heeft deze persoon geconfronteerd waarna er een woordenwisseling ontstond die uitmondde in een schietincident. Niemand raakte hierbij gewond.

Op 26 december 2015 kwam [A.J.], in het gezelschap van enkele andere leden van zijn bende, opnieuw naar uw echtgenoot zijn zaak. [A.J.] stelde uw echtgenoot zijn zaak te willen kopen voor zo'n 2.000 dollar. Uw echtgenoot kreeg twee dagen de tijd om na te denken over dit voorstel. Hij werd echter gewaarschuwd dat men, indien hij zou weigeren, de zaak toch gewoon zou innemen. Na [A.J.] zijn vertrek nam uw echtgenoot contact op met zijn broer H.. Uw echtgenoot vermoedde immers dat zijn broer [A.] achter deze actie schuil ging aangezien hij zaken deed met [A.J.]. H. informeerde zich hierover bij uw schoonbroer doch deze ontkende ten stelligste dat hij er iets mee te maken had. Op 28 december 2015 kwam [A.J.] opnieuw langs in uw echtgenoot zijn zaak. Uw zonen J. en K. waren als enigen aanwezig op dat moment. Er ontstond een woordenwisseling waarbij K. zijn arm gebroken werd en J. verschillende messteken kreeg toegediend. Uw kinderen werden onmiddellijk naar het ziekenhuis gebracht voor dringende medische zorgen. J. moest met spoed worden geopereerd en diende vervolgens tien dagen in het ziekenhuis te blijven ter recuperatie. De verantwoordelijke van het veiligheidscomité in Shatila, [A.W.H.], kwam langs in het ziekenhuis om te

achterhalen wat er gebeurd was. [A.W.] raadde uw echtgenoot aan om geen klacht in te dienen tegen [A.J.] om jullie veiligheid niet verder in het gedrang te brengen. Na deze gebeurtenissen startte uw echtgenoot via zijn broer H. nieuwe onderhandelingen met zijn broer [A.] over de verkoop van uw zaak.

Uiteindelijk verkocht uw echtgenoot zijn zaak voor 5.000 dollar en kocht hij elders in het vluchtelingenkamp een nieuwe zaak. Met de verkoop van de zaak kwam een einde aan het aanhoudende familiaal conflict. Uw echtgenoot kende hierna geen verdere problemen meer met zijn broer Ahmed.

Op 7 juli 2017 kwam [A.J.] naar uw echtgenoot zijn nieuwe zaak om tot een vergelijk te komen. [A.J.] wou de hele situatie achter zich laten en vroeg uw echtgenoot om zijn haar te knippen. Niet véél later vielen politieagenten uw echtgenoot zijn zaak binnen en arresteerden [A.J.]. Uw echtgenoot besloot om zijn winkel te sluiten en verliet het kamp. Hij vreesde immers dat men hem ervan zou verdenken [A.J.] te hebben verklikt. Uw echtgenoot dook onder bij een vriend in Saoufar. Hij informeerde ook u en de kinderen over de gebeurtenissen waarna ook jullie besloten om onder te duiken. Jullie gingen naar Ras al Naba'ah bij uw zus. Na zijn vertrek uit het kamp werd uw echtgenoot gezocht door leden van de groepering van [A.J.].

Jullie besloten dat uw zonen als eersten het land dienden te verlaten. In het kader van hun vertrek uit Libanon keerde u éénmaal terug naar jullie woning in Shatila om enkele documenten op te halen. Uw zonen verlieten op 2 augustus 2017 Libanon en reisden naar België waar ze op 25 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 4 november 2017 verliet u, samen met uw echtgenoot, Libanon op legale wijze. Jullie reisden via Istanboel (Turkije), Colombia, Panama en Ecuador naar Spanje. Op 20 november 2017 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in bij de Spaanse asielinstanties (zie Eurodac hit). Zonder de procedure af te wachten besloten jullie om door te reizen naar België waar jullie op 25 november 2017 aankwamen. Op 29 november 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook uw echtgenoot verzocht diezelfde dag om internationale bescherming in België.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende stukken neer: uw Libanese identiteitskaart (origineel), uw paspoort (kopie), een medisch attest dd. 24.10.2020 (origineel), een medisch attest dd. 04.05.2018 (origineel), een medisch verslag dd. 08.03.2018 (kopie) en een psychologisch attest dd. 28.02.2020 (origineel).

Op 3 november 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 december 2020 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 30 maart 2022 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS en nam tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnr. 270700).

Uw echtgenoot ontving op 3 november 2020 van het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook hij tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV, op 25 februari 2022 besloot de RvV hem de status van erkend vluchteling toe te kennen.

Wat betreft uw zonen K. en J. dient te worden opgemerkt dat zij respectievelijk op 3 november 2020 en 4 november 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ontvingen van het CGVS, doch werden beide beslissingen door de RvV hervormd en ontvingen zij beiden de status van erkend vluchteling op 19 maart 2021.

U bleef in België en op 11 januari 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In kader hiervan verwijst u naar het feit dat uw echtgenoot en kinderen de status van erkend vluchteling werd toegekend en u niet. U geeft aan dat u nood heeft aan internationale bescherming omdat u omwille van uw huwelijk met een Palestijn in Libanon gediscrimineerd werd en zal worden. U verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden en de algemene veiligheidssituatie. Daarnaast geeft u aan dat de door jullie aangehaalde problemen met [A.J.] nog steeds actueel zijn. U verwijst tevens naar uw verslechterende gezondheidssituatie. Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: uittreksel burgerlijke stand, een brief van professor [D.A.] (dd. 16 februari 2023), de onontvankelijkheidsbeslissing in kader van uw aanvraag voor een verblijfskaart (dd. februari – maart 2023), twee documenten in hoofde van uw moeder (UNRWA-attest en Palestijnse identiteitskaart) en medische documenten uit België in uw hoofde (dd. 23 februari 2023, 2 maart 2023 en 10 juli 2023) en een schrijven van een Libanese psychotherapeute woonachtig in Libanon dat u sedert 5 maanden een 'psychothérapie en ligne' volgt (niet gedateerd).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken bleek immers dat u te kampen heeft met psychologische problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd u voldoende tijd en ruimte gegeven om vragen te stellen of opmerkingen te geven. U bleek in staat uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, het gesprek te volgen en de inhoud te begrijpen. Niets wees erop dat uw (psychologische) toestand van die aard was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verwijst u opnieuw naar uw fysieke en psychologische problemen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 11 juli 2023, punt 13, 17, 21) en legt u tevens medische stukken neer (dd. 23 februari 2023, 2 maart 2023 en 10 juli 2023 en een niet gedateerd schrijven opgemaakt in Libanon). Er dient te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen bijzondere procedurele noden in uw hoofde optekende (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ), daarnaast blijkt dat u de motieven van uw tweede verzoek op een omstandige manier heeft uiteengezet (Verklaring Volgend Verzoek dd. 11 juli 2023).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Daar waar u verwijst naar het feit dat uw echtgenoot en kinderen de status van erkend vluchteling werd toegekend en u niet (Verklaring Volgend Verzoek dd. 11 juli 2023, punt 17), dient vooreerst te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele merites wordt beoordeeld. U beschikt, in tegenstelling tot uw echtgenoot en kinderen, over de Libanese nationaliteit. Uw verzoek om internationale bescherming werd dan ook onderzocht ten aanzien van Libanon. Vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van eenheid van familie erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): u moet behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, u moet dezelfde nationaliteit bezitten, er mag geen sprake zijn van een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing. Dat is hier bijgevolg niet het geval.

De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM kan overigens enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere niet-ontvankelijkheidsbeslissing houdt geen schending in van de desbetreffend artikel. Onderhavige beslissing bevat immers geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde of op disproportionele wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner. Het is dus pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Het doel van de asielprocedure is trouwens niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge

het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer er naartoe.

In dit kader wordt tevens verwezen naar de door de Raad opgenomen motivering in het arrest van 30 maart 2022 (arrestnr. 270700):

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er overigens niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Deze beslissing houdt enkel in dat haar internationale bescherming wordt geweigerd en houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft zij tot gevolg dat verzoekster definitief van haar gezin wordt gescheiden.

Wat betreft de door u neergelegde documenten met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing in kader van de procedure tot gezinshereniging, dient opgemerkt te worden dat dit een procedure is die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt behandeld en waarvoor het CGVS niet bevoegd is. In deze beslissing staat vermeld dat u niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die u zouden verhinderen tijdelijk terug te keren naar uw land van herkomst om ginds een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen bij de bevoegde instanties. Met betrekking tot een terugkeer naar Libanon wenst het CGVS te verwijzen naar onderstaande motivering.

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatie in uw hoofde omwille van uw huwelijk met een Palestijn en uw leven binnen de Palestijnse gemeenschap en uw verwijzing naar de onveilige situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen en de slechte levensomstandigheden in Libanon (Verklaring Volgend Verzoek dd. 11 juli 2023, punt 17), dient verwezen te worden naar de allesomvattende motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die terug te vinden is in het arrest van 30 maart 2022 (arrestnr. 270700) en die kracht van gewijsde heeft:

Waar verzoekster verwijst naar de erbarmelijke omstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila, gelet op de verminderde steun van UNRWA, wijst de Raad erop dat verzoekster een Libanees staatsburger is en niet valt onder de bescherming van UNRWA. Haar betoog ter zake is dan ook niet dienstig. RvV 254 538 - Pagina 24 van 27. Bovendien is verzoekster als Libanees staatsburger niet verplicht zich in het vluchtelingenkamp van Shatila te vestigen. De Raad dient zich dan ook niet verder te buigen over de stukken 1 tot 13 en 22 gevoegd bij het verzoekschrift.

Verder blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in Libanon sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die grotendeels wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat verzoekster bij terugkeer naar Libanon zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting als gevolg van een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Door louter te verwijzen naar haar kwetsbaar psychologisch profiel maakt verzoekster dit niet aannemelijk. Gevraagd om toe te lichten wat zij bedoelde met haar verklaring dat ze langs beide kanten werd gediscrimineerd, verklaarde verzoekster: "Ooit toen mijn man paspoort ging aanvragen bleef hij lang binnen. Ik ging vragen of alles goed met hem ging binnen. En de soldaat daar vroeg welke nationaliteit heeft jouw man. Toen ik Palestijn zei, zei hij op een beledigende manier. Ga jij daar dan maar wachten. Weet jij waarom hij dat deed? Enige reden was omdat ik gehuwd was met Palestijn. Daar in het kamp mochten zij mij niet omdat ik Libanees was en zij beschuldigden mij van spionage omdat broer in het leger zat. Nog iets als de Libanezen niet racist waren dan zou ik de nationaliteit aan mijn kinderen kunnen geven." De Raad herinnert eraan dat het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Uit verzoeksters verklaringen kan zulks niet blijken; evenmin blijkt dit uit de brief van 10 januari 2021 van professor Diana Allan.

Samenvattend, kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Libanon, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De in het kader van uw huidig verzoek neergelegde brief van professor Diana Allan van 16 februari 2023, werpt geen ander licht op de beoordeling van het CGVS. Het CGVS verwijst immers naar de hierboven

omstandige motivering van de RvV, alsook naar de in deze beslissing opgenomen informatie wat betreft de algemene situatie in Libanon.

Waar u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming verwijst naar de problemen met [A.J.] en dat deze nog steeds actueel zijn (Verklaring Volgend Verzoek dd. 11 juli 2023, punt 17), dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de problemen van uw echtgenoot met [A.J.] (A.J.) die voor u en uw gezin de aanleiding zouden hebben gevormd om Libanon te verlaten, omdat (i) u noch uw echtgenoot aannemelijk hebben kunnen maken dat uw echtgenoot door A.J., dan wel door andere bewoners van het vluchtelingenkamp, werd verdacht van spionage voor de Libanese autoriteiten en/of veiligheidsdiensten, (ii) jullie evenmin aannemelijk hebben kunnen maken dat er enige betrokkenheid was van A.J. in het langdurige familiaal conflict tussen uw echtgenoot en zijn broer Ah., (iii) het niet duidelijk is omwille van welke reden(en) A.J. zich in eerste instantie zou hebben gemoeid in het conflict tussen uw echtgenoot en zijn broer Ah., (iv) het een loutere bewering is dat A.J. iets zou te maken hebben met het incident eind 2010 waarbij uw echtgenoot met de dood werd bedreigd alsook de incidenten in 2015 waarbij uw beide zonen gewond zouden zijn geraakt, (v) de Belgische en Libanese medische attesten aangaande de verwondingen van J. geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin uw zoon zijn verwondingen heeft opgelopen en er overigens vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de bewijswaarde van het medisch attest uit Libanon, (vi) uw echtgenoot tussen eind 2015 en juli 2017 niets meer heeft gehoord van noch problemen heeft ondervonden met A.J., (vii) het niet duidelijk is waarom men uw echtgenoot zou beschuldigen van de arrestatie van A.J., (viii) het opmerkelijk is dat de 'Qiyadat al Amma', de groepering waarbinnen A.J. actief was én die uw echtgenoot ervan verdacht A.J. te hebben verklikt, amper moeite heeft gedaan om uw echtgenoot te vinden na de arrestatie van A.J. en de vlucht van uw echtgenoot uit het kamp, en (ix) jullie niet hebben weten te overtuigen dat naar jullie werd geïnformeerd door de voormalige belagers van uw echtgenoot, laat staan door mensen die kwade bedoelingen hadden. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze appreciatie werd door de RvV bevestigd.

Uw verklaringen dat de problemen op heden nog steeds actueel zijn (Verklaring Volgend Verzoek dd. 11 juli 2023, punt 17), liggen dan ook volledig in het verlengde van iets wat volledig ongeloofwaardig werd bevonden, bijgevolg werpen deze geen ander licht op de appreciatie van het CGVS.

De overige door u neergelegde documenten, nl. het attest van de burgerlijke stand en de identiteitsdocumenten in hoofde van uw moeder, worden door het CGVS niet betwist. Deze hebben betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw moeder. Evenwel zijn deze niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de appreciatie van het CGVS.

Volledigheidshalve wenst het CGVS in het kader van uw medische problematiek te verwijzen naar de daarvoor geijkte procedure 9ter.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 9 mei 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20230509.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat de politieke polarisatie en sektarische spanningen hoog blijven. De Libanese burgeroorlog uit de jaren '80 en '90, is evenwel nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen wat maakt dat verschillende politieke leiders geneigd bleken om bij oplopende spanningen tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2022 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Tijdens de verslagperiode was opnieuw slechts een fractie van het geweld gericht tegen burgers. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met 2021, betrof het gerapporteerd geweld over het algemeen kleinschalige incidenten verspreid over Libanon.

Het aantal hierbij geregistreerde (burger)doden was vergelijkbaar met de voorgaande jaren, en bleef beperkt. Het merendeel van de slachtoffers viel te betreuren in gevechten tussen strijdende partijen.

In 2022 werd een stijging van het politiek gemotiveerd geweld in Libanon vastgesteld. Het aantal incidenten, met name geweld door sektarische benden en gewapende confrontaties tussen dergelijke bendes, nam vooral in de eerste helft van 2022 toe. Spanningen over de parlementsverkiezingen en geschillen tussen clans in de verslechterde socio-economische situatie droegen hiertoe bij. Tijdens de verkiezingen van mei 2022 steeg het aantal gevallen van sektarisch geweld explosief, met op de dag van de verkiezingen (15 mei 2022) het hoogst aantal op één dag geregistreerde gevallen. In het hele land werden gevechten waargenomen.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. En terwijl het politiek geweld tijdens de verslagperiode toenam, was er sprake van een significante daling van het aantal demonstraties ten opzichte van 2020-2021. De protesten die in 2022 plaatsvonden gingen bovendien over het algemeen met weinig geweld gepaard. In sommige gevallen waren er botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Er vielen bij de demonstraties die tijdens de verslagperiode plaatsvonden geen doden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het merendeel van het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof crimineel en sektarisch geweld, waarbij doden en gewonden vielen (hoofdzakelijk criminelen en militairen). Persoonlijke geschillen en vetes over drugsmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans of sektarische groepen betrokken zijn, sinds 2020 sterk steeg en dat deze trend zich in 2022 en begin 2023 voortzet. Het meeste clangeweld vond plaats in het gouvernement Baalbek-Hermel, een bolwerk van Hezbollah waar verschillende sjiiitische clans wonen die de facto milities vormen. Het aantal burgerdoden bij dit geweld is beperkt.

In de Palestijnse kampen bleef de veiligheidssituatie tijdens de verslagperiode relatief stabiel. In Ayn al-Helwe verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In 2022 en begin 2023 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende fracties. De meeste hielden verband met persoonlijk geschillen, maar sommige incidenten kwamen voort uit rivaliteit tussen facties en geschillen tussen criminele bendes. Het aantal te betreuren slachtoffers bij deze incidenten bleef evenwel beperkt. Nagenoeg de helft van de slachtoffers viel in Ayn al-Helwe, alwaar het nagenoeg allemaal leden van Fatah en/of de Palestinian National Security Forces PNSF betroffen.

In Zuid-Libanon vond in april 2023 een grootschalige Israëliëse luchtaanval plaats. Deze aanval volgde op raketaanvallen van Israël die vermoedelijk werden uitgevoerd door Hamas in Zuid-Libanon. Er vielen geen slachtoffers en het geweld escaleerde niet.

Sinds Palestijnse Hamas-militanten op 7 oktober vanuit Gaza een grootschalige aanval uitvoerden op Israël, zijn de spanningen aan de grens tussen Libanon en Israël gestaag toegenomen. Bijna elke dag hebben Hezbollahmilitanten vanuit Libanon antitankraketten op Israël afgevuurd, waarop de Israëliëse strijdkrachten gereageerd hebben met vergeldingsaanvallen in de vorm van artilleriebeschietingen en luchtaanvallen. Niettegenstaande deze wederzijdse aanvallen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn, zijn er aan beide kanten ook burgerslachtoffers gevallen. Deze gewapende confrontaties blijven evenwel gelokaliseerd van aard, en situeren zich in het zuidelijk grensgebied met Israël.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 62, 57/1 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het zorgvuldigheids-, redelijkheid- en proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, tracht verzoekster de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zij benadrukt haar kwetsbaar profiel en verwijst naar verschillende psychologische attesten die zij bij haar verzoekschrift voegt; deze attesten vermelden dat verzoekster lijdt aan posttraumatische klachten, depressie en een pijnproblematiek die ernstig zijn. Voorts voegt zij haar UNRWA-kaart en die van haar moeder toe en dit om aan te tonen dat zij, hoewel zij de Libanese nationaliteit bezit, ook UNRWA-bescherming genoot.

3. Aanvullende nota

Ter terechtzitting maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin volgende nieuwe elementen worden voorgelegd:

- Een attest van 23 oktober 2024 van een klinisch psychologe, werkzaam bij Solentra, waarin wordt verklaard dat verzoekster wordt opgevolgd wegens ernstige traumasymptomen die vermoedelijk fibromyalgie veroorzaakten en haar genezingsproces complexer maken. Er wordt op gewezen dat zij als kind een paar keer oorlog heeft meegemaakt in Libanon, hetgeen haar trauma complex maakt.
- Een attest van 5 november 2024 waar de behandelende huisarts verklaart dat verzoekster lijdt aan PTSD, fibromyalgie en CVS. Zij staat onder medicatie.
- Een attest van 14 oktober 2024 waarin een specialist-geneesheer fysische geneeskunde en revalidatie verklaart dat verzoekster lijdt aan fibromyalgie en onder behandeling staat.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer

ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

Het Hof wijst er verder op dat de richtlijn 2013/32/EU geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen

doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Wanneer aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van een volgend verzoek is voldaan, moet dit verzoek – zoals artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32 verduidelijkt – ten gronde worden onderzocht overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, dat de fundamentele beginselen en waarborgen bevat die van toepassing zijn op verzoeken om internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 38).

5. Beoordeling

5.1. De Raad herinnert eraan dat hij, in het kader van het thans voorliggende tweede beschermings-verzoek, ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld of nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de bestreden beslissing is vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 106-113). In het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat een behandeling van het voorliggende beroep door de Raad een onderzoek van alle elementen, feitelijk en rechtens, aan de hand waarvan hij een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval kan maken.

Ter terechtzitting verklaart de advocaat van verzoekster dat de landeninformatie vervat in de COI Focus “*Libanon – Veiligheidssituatie*” van 9 mei 2023, waarop de bestreden beslissing steunt, inmiddels is achterhaald. Deze landeninformatie houdt immers geen rekening met de gebeurtenissen in de regio sinds 7 oktober 2023, met name de oorlog tussen Israël en Hamas, en de weerslag daarvan op Libanon. Ondertussen is volgens de advocaat van verzoekster het conflict tussen Israël en Hezbollah in Libanon geëscaleerd.

Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat haar woonplaats, met name het Palestijnse vluchtelingen-kamp al Shatila, gelegen in de hoofdstad Beiroet, geprangd zit tussen wijken die door het Israëlische leger worden aangevallen en gebombardeerd. Volgens verzoekster is 90% van de bewoners van Shatila moeten verhuizen. Zij heeft geen netwerk in Libanon om elders te verblijven, aangezien haar echtgenoot en zonen in België wonen en hier als vluchteling werden erkend. Haar dochter die nog in Libanon is, woont in een wijk van Beiroet die daags voor de zitting werd gebombardeerd. Haar zus en andere familieleden zijn verhuisd naar het noorden van Libanon maar ook daar is het niet veilig.

De Raad benadrukt dat het algemeen bekend is dat Israël een grootschalig grond- en luchtoffensief uitvoert op het gehele Libanese grondgebied, waaronder de regio van herkomst van verzoekster, met name Beiroet, hetgeen gepaard gaat met een aanzienlijk groot aantal burgerdoden. In dit verband verwijst verzoeksters advocaat ter terechtzitting naar het beleid van de verwerende partij om beslissingen inzake Libanon tijdelijk op te schorten.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen, waarbij de eerste fase de vaststelling betreft van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. In deze eerste fase is krachtens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat een beschermingsverzoek individueel wordt beoordeeld en dat hierbij rekening wordt gehouden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de betrokken verzoeker. Wat de relevante feiten inzake de algemene situatie in het land van herkomst betreft, is het noodzakelijk dat in deze nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst van de betrokken verzoeker (HvJ 22 februari 2022, C-483/20, xxx / CGVS, pt. 29-31 en HvJ 29 juni 2023, C-756/21, *X / International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, pt. 54-55).

De Raad moet evenwel vaststellen dat de verwerende partij niet ter terechtzitting aanwezig was, noch een aanvullende nota heeft voorgelegd.

Het is voor de Raad evenwel duidelijk dat de algemene situatie in Libanon dermate is gewijzigd dat dit een nieuw element vormt dat de kans voor verzoekster om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster ook zou moeten worden gehoord over de impact van de actuele algemene situatie in Libanon op haar persoonlijke situatie en individuele omstandigheden, in het bijzonder gezien de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde stukken die attesteren over haar PTSD, trauma, fibromyalgie en CVS, beschikt de Raad heden echter niet over volledige en actuele landeninformatie

die nodig is om over te gaan tot een ten gronde onderzoek van het voorliggend tweede beschermingsverzoek en vervolgens, na een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van de nieuwe elementen, uitspraak te doen over de vraag of verzoekster voldoet aan de voorwaarden om internationale bescherming te krijgen.

De Raad verkeert in de onmogelijkheid om op correcte wijze het geheel van de feitelijke gegevens in rechte te beoordelen, met name om in een tweede fase na te gaan of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming, nu hij niet beschikt over pertinente en geactualiseerde informatie met betrekking tot de huidige algemene situatie in verzoeksters land van herkomst, zoals artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist.

Daar de actuele algemene situatie in Libanon, die een gegeven van algemene bekendheid betreft, niet in rekening wordt gebracht in de bestreden beslissing, gelet op de beperkte landeninformatie die door verzoekster en haar advocaat zelf wordt aangereikt, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, vermits de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en de volatiele en onstabiele algemene situatie in Libanon nader onderzoek behoeft, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster aldus niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de door verzoekster voorgelegde nieuwe elementen voldoen aan beide door het Hof van Justitie gedefinieerde ontvankelijkheidsvoorwaarden. Bijgevolg zijn er ernstige aanwijzingen dat verzoekster in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Het ontbreekt de Raad evenwel aan essentiële elementen om het tweede beschermingsverzoek van verzoekster verder ten gronde te beoordelen en te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 november 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO